

РОЗДІЛ 1

Загальновідомий факт: здебільшого мами о восьмій тридцять ранку будь-якого дня готові когось убити. Того конкретного дня, у вівторок восьмого жовтня, я була готова вже о сьомій сорок п'ять. Уявіть, що ви запихаєте в підгузок вимашеного кленовим сиропом дворічку, поки ваша чотирирічна донька себе стриже — саме тоді, коли треба рушати в садочок. Водночас намагаєтеся з'ясувати, куди ж поділась няня, і збираєте губкою кавову гущу, яка вилилася з переповненого кавника, бо в тумані постійного недосипання забули вкласти в кавоварку фільтр. Якщо не можете уявити, то я скажу, як воно.

Я була готова когось убити. Однаково кого.

Я запізнювалась.

Моя агентка вже їхала потягом з Гранд-Сентрал-Стейшн до Юніон-Стейшн, з Нью-Йорка до Вашингтона, де я за бранчем у ресторані, якого не могла собі дозволити, мала зустрітися з нею, щоб обговорити, наскільки я прострочила дедлайн книжки, яку починала тричі та, імовірно, ніколи не закінчу, бо... Господи, роззирніться! На те є причини.

Від мого двоповерхового котеджу в Саут-Райдінгу до міста досить близько, щоб зустріч о десятій звучала

реалістично, принаймні коли я її призначала. Водночас Саут-Райдінг достатньо далеко від Вашингтона, щоб переконати загалом психічно здорових людей купити ростові надувні ляльки, щоб можна було без штрафу прослизнути в смугу для машин з пасажирями й не стати жертвою кулі тих з нас, хто ще не продав душі дияволу й не придбав і собі такої надувної ляльки.

Зрозумійте мене правильно. Мені подобалося в Саут-Райдінгу. До розлучення. Тобто до того як я дізналася, що мій чоловік спить з нашою ріелторкою, яка ще й виявилася членкинею правління асоціації домовласників. Чомусь мені здається: це не зовсім те, що ця ріелторка мала на увазі, коли описувала нашу заміську мекку як «містечко, де всі знають одне одного». Брошура рясніла фотографіями щасливих родин, які обіймалися на вишуканих верандах. В описі використовувалися слова, як-от «ідилія» і «спокій», адже крізь вікна будиночків на глянцевиx сторінках журналу про нерухомість ніхто не побачить виснаженої замурзаної мами, чи голого липкого малюка, чи волосся, крові й кави на підлозі...

— Мамочко, виправ це!

Делія стояла переді мною на кухні й обмацувала вологі залишки волосся в тому місці, де вона подряпалася ножицями. По лобі в неї стікала цівочка крові, але я встигла розмазати її старим слинявчиком ще до того, як вона встигла затекти малій в око.

— Зайчику, я не можу цього виправити. Після садочка ми поїдемо до перукаря.

Я приклала слинявчик до вистриженого місця й почекала, доки кровотеча припинилася. Потім я затиснула мобільний між плечем і вухом, полізла під стіл і, рахуючи гудки, позбирала пасма.

— Я не можу так піти в садочок. З мене будуть сміятися!

Делія заплакала, розмазуючи по обличчю соплі та сльози. Зак кришив вафлі собі на голову й здивовано витріщався зі свого високого стільчика на сестру.

— Татко знав би, як це виправити.

Я стукнулася головою об стільницю, і мій дворічка вбухнув плачем. Я важко схопилася на ноги, розмахуючи для рівноваги рукою зі жменем тонких доньчиних пасом. Решта обрізаного волосся налипла на колінця моїх вимащених сиропом штанів. Проковтнувши лайку — інакше малюк неодмінно повторював би її тижнями, наприклад, сидючи у візку в супермаркеті, — я кинула волохаті кухонні ножиці в раковину.

Десь на сорок сьомому гудку ввімкнулася голосова пошта.

— Привіт, Вероніко! Це Фінлі. Сподіваюся, у тебе все гаразд, — я говорила ввічливо на випадок, якщо вона раптом розбилася на смерть в автокатастрофі чи вночі згоріла живцем у будинку. Ніколи не хочеться бути тою падлюкою, яка залишає повідомлення з обіцянкою вбити когось за запізнення, а потім дізнається, що його вже вбили. — Я чекала на тебе о сьомій тридцять, щоб устигнути на зустріч у центрі міста. Мабуть, ти забула?

Мій бадьорий вигук наприкінці речення мав свідчити про те, що все гаразд. Що в нас усе гаразд. Але все було не гаразд. *Зі мною* було не все гаразд.

— Якщо ти отримаєш це повідомлення, передзвони мені. Будь ласка, — додала я перед тим, як скинути дзвінок, адже поруч із дітьми ми завжди кажемо «будь ласка» і... — Дякую.

Я вимкнулася, набрала колишнього й засунула телефон назад під вухо, відмовившись від будь-якої надії на те, що цей день ще можна якось урятувати.

— Веро прийде? — запитала Делія, колупаючись у тому, що наробила, і хмуρο роздивляючись свої липкі червоні пальці.

— Не знаю.

Веро, напевно, узяла б Делію на коліна й перетворила весь цей безлад на якусь модну зачіску. Або сховала під хитромудрою кіскою. Я не сумнівалася, що будь-яка моя спроба полегшити ситуацію лише її погіршить.

— Ти можеш подзвонити тітоньці Емі.

— У тебе немає тітоньки Емі.

— Ні, є. Вони з Терезою були сестрами, коли вчилися у коледжі. Вона може виправити моє волосся. Вона вивчала кометологію.

— Ти, певно, маєш на увазі косметологію. І ні, те, що вона була в одному сестринстві з Терезою в коледжі, не значить, що вона тобі тітка.

— Ти подзвонила татові?

— Так.

— Він знає, як усе виправити.

Я силувано всміхнулася. А ще Стівен знав, як ламати. Наприклад, мрії та весільні обітниці. Але вголос я цього не сказала. Натомість зціпила зуби, бо дитячі психологи кажуть, що лаяти колишнього перед дітьми не дуже корисно для їхньої психіки. Плюс здоровий глузд підказує, що не варто цього робити, поки чекаєш на відповідь колишнього, щоб попросити його посидіти з дітьми.

— Він усе робить зі стрічним клеєм, — Делія не відступала, вона ходила за мною по кухні, поки я вишкрібала недоїдки сніданку в смітник і складала в раковину тарілки разом зі своїм здоровим глуздом.

— Ти, певно, маєш на увазі клейку стрічку. На жаль, я не зможу виправити твоєї зачіски за допомогою скотчу, зайчику.

— Татко зміг би.

— Зачекай, Деліє, — зупинила я її, бо колишній нарешті відповів. — Стівене?

Він мені здався заклопотаним ще до того, як побажав доброго ранку. Утім, якщо замислитися, то я не певна, що він насправді сказав «доброго ранку».

— Мені потрібна твоя допомога. Веро вранці не приїхала, а я вже спізнююся на зустріч із Сильвією в центрі міста. Мені треба залишити Зака з тобою на кілька годин.

Син зі стільчика обдарував мене сиропною усмішкою. Я саме витирала вологою ганчіркою липку пляму зі штанів. Своїх єдиних пристойних штанів. Зазвичай я працюю в піжамі.

— А ще, напевно, його треба буде викупати.

— Та-а-а-а, — протягнув Стівен, — щодо Веро...

Я припинила витирати пляму, і слинявчик впав у відкриту сумку-органайзер для мами біля ніг. Я знала цей тон. Цим тоном він повідомив мені, що вони з Терезою заручилися. Цим самим тоном він казав мені минулого місяця, що його ландшафтний бізнес пішов угору завдяки Терезиним контрактам з нерухомістю й тепер у нього купа грошей, а ще, до речі, він говорив з адвокатом про спільну опіку над дітьми.

— Я збирався зателефонувати тобі вчора, але в нас із Терезою були квитки на гру й у мене випало з голови.

— Ні! — я схопилася за стільницю. — Ні, ні, ні.

— Ти працюєш з дому, Фін, тобі не потрібна няня для Зака на повний день...

— Не роби цього, Стівене, — я потерла перенісся, намагаючись відігнати головний біль, що наростав, поки Делія смикала мене за штанину й скиглила про клейку стрічку.

— Тож я її звільнив.

Покидьок.

— Я не можу собі дозволити й далі утримувати тебе...

— Утримувати мене? Я мати твоїх дітей! Це називається аліментами.